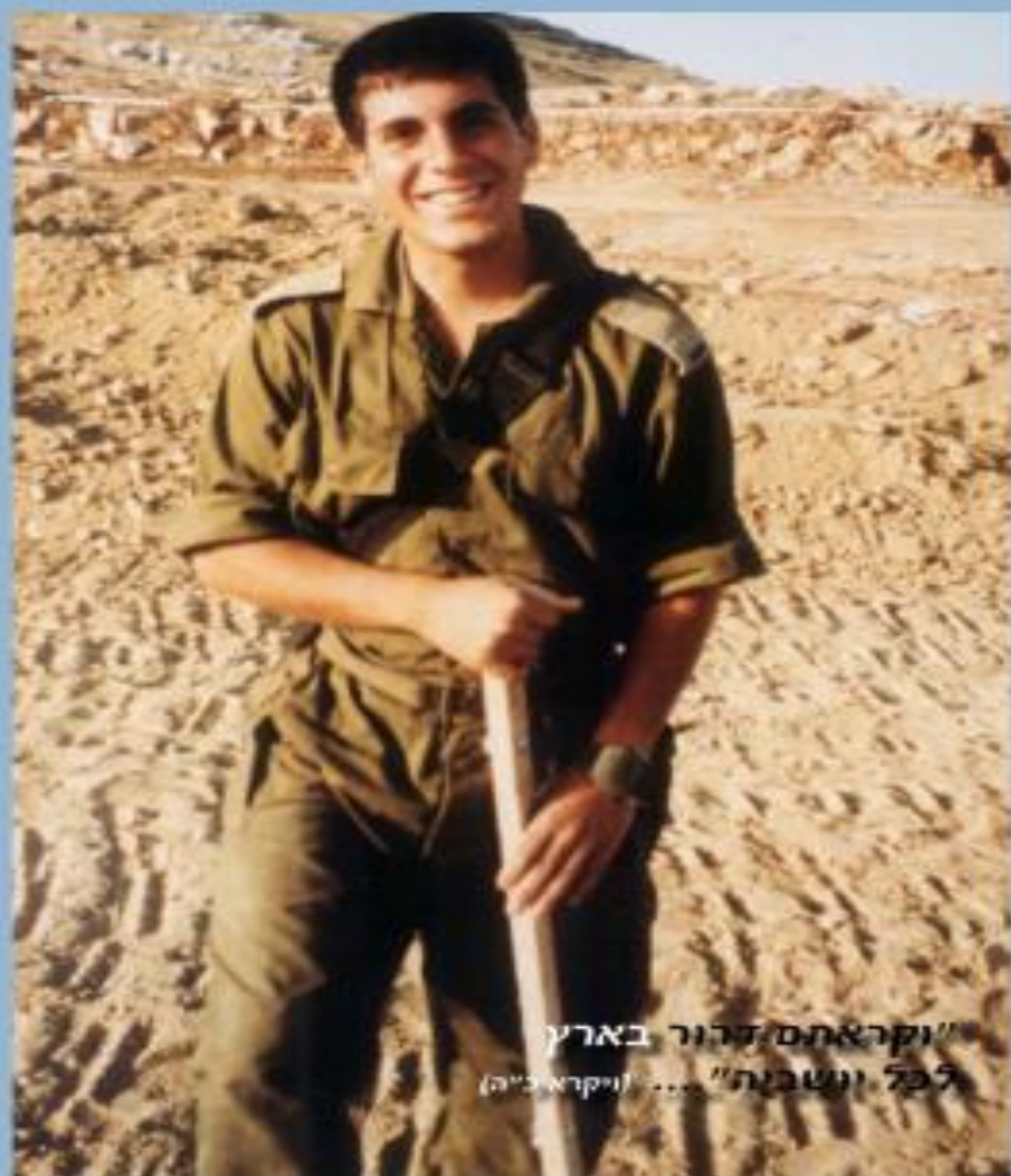

דרור שלנו,

"וקראתם דרור בארץ
לפל ונשבות" ... (ויקרא כ"ה)

"זכרך ודמותך עמנו לעד"

ילדותו של דוד

ילדותו של דרור

בן סימה ושלוס. נולד ביום כ"ח בסיוון תשל"ג

(28.6.1973) בירושלים. אח לשלוש אחיות-

שרית, ימית וטל ואח קטן - חזי. למד בבית-

הספר היסודי "מולדת" במבשרת ציון, המשיך

בחטיבת "השלוס" ובתיכון למד "במכללת

אורט" בגבעת רם, וסיים כעתודאי במחשבים

בכיתה י"ג. דרור היה תלמיד מצטיין.

תיארה אותו מורתו למחשבים, עידית רוסו:
"דרור, אתה, שסימלת את שמחת החיים, את
הנעורים הנצחיים, את אהבת הזולת ואת הרצון
להצליח, תישאר חקוק בלבי בדמותך זו. אני,
שלימדתי אותך במשך שנים את מקצוע
המחשבים - קובול, לא אשכח את התמדתך
להצליח בפרויקט הגמר, את העקביות בה
'נדנדת' לי (כמובן, באופן חיובי), על מנת לעזור
לך לפתור בעיה כלשהי. תמיד מצאת את הדרך
להביא אותי אל מחשבך ולעזור לך, למרות
שהייתי עסוקה עם תלמיד אחר, ולמרות תלונות
חברייך על כך, ידעת, בקסם האישי

ובחיוך שלך לפייסם ולהביא אותי לידי
כך שאתפנה אליך. בזכות התמדתך זו
וכישורידך הרבים סיימת את פרויקט
הגמר בהצלחה". דרור היה חבר בתנועות
נוער מד"צים - מדריכים צעירים
במתנ"ס מעוז ציון. הוא פעל בתנועה זו
ארבע שנים, תחילה כחניך ואחר כך
כמדריך של חניכים צעירים. בפעולות
שהכין, הקנה דרור לחניכיו ערכי אהבת
הארץ ואהבת הזולת.

**דרור היה שאפתן, מלא אמביציה, ובעל
כושר התמדה. כל דבר שהתחיל בו, ביצע
עד הסוף ובהצלחה גדולה. הוא תמיד
היה מוביל, דומיננטי, בעל אינטליגנציה
פיקח וחכם. ידע לקבל החלטות נכונות.
דרור היה צנוע ועניו.**

הלב שלי / ישי ריבו

ורק אתה יכול להפוך מספדי למחול
לזכך את החול
לרכך בי הכל
ורק אתה מבין איך לגשת ללב שלי
משכך כל כאב שבי
מרפא את הלב

ורק אתה יכול להפוך מספדי למחול
לזכך את החול
לקדש בי הכל
ורק אתה מבין איך לגשת ללב שלי
משכך כל כאב שבי
מרפא את הלב

הלב שלי נקרע לשניים
מה שלא ראתה שפחה על המים
כמו סופה מן הים עולה
כמו תופה של מרים פועם
ואין תרופה בעולם

ורק אתה יכול להפוך מספדי למחול
לזכך את החול
לרכך בי הכל
ורק אתה מבין איך לגשת ללב שלי
משכך כל כאב שבי
מרפא את הלב

הלב שלי נקרע לשניים
מה שלא ראתה שפחה על המים
כמו סופה מן הים עולה
כמו תופה של מרים פועם
ואין תרופה בעולם

הלב שלי מרים ידים
כבר מועד לא עומד על הרגליים
שבר כלי שאין בו כבר מה
והשמים הם לי חומה
איך אעבור בתוך הים ביבשה?

ורק אתה יכול להפוך מספדי למחול
לזכך את החול
לרכך בי הכל
ורק אתה מבין איך לגשת ללב שלי
משכך כל כאב שבי
מרפא את הלב

הלב שלי נקרע לשניים
חציו אשם וחציו לשם שמים
כמו סופה מן הים עולה
כמו תופה של מרים פועם
ואין תרופה בעולם ללב

ורק אתה יכול להפוך מספדי למחול
לזכך את החול
לרכך בי הכל
ורק אתה מבין איך לגשת ללב שלי
משכך כל כאב שבי
מרפא את הלב

ויש עוד צר שמציק לצאן
ואין ציר שיצעק לצור
רק אני מול ים שלם ולב שבור

ורק אתה יכול להפוך מספדי למחול
לזכך את החול
לרכך בי הכל
ורק אתה מבין איך לגשת ללב שלי
משכך כל כאב שבי מרפא את הלב

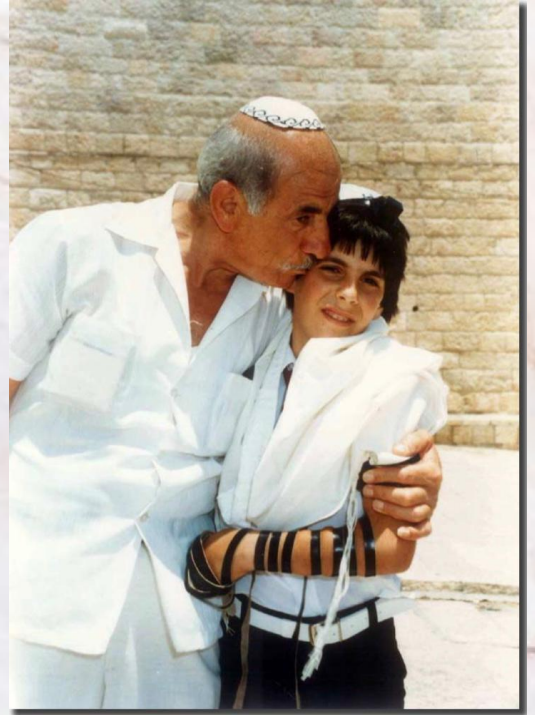
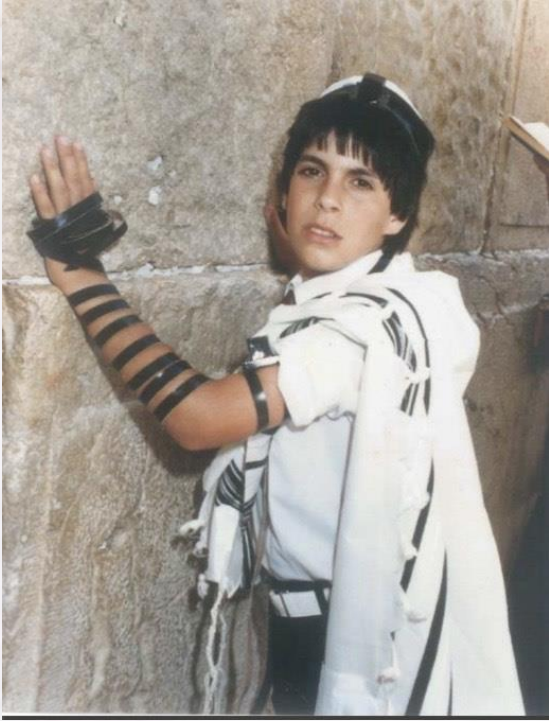

בעזריזו של דרזר

נעוריו של דוד

התחביבים של דרור :

דרור השתתף בחוג קארטה במשך שלוש שנים. היה חבר בתנועות נוער

מד"צים - מדריכים צעירים במתנ"ס מעוז ציון. הוא פעל בתנועה זו

ארבע שנים, תחילה כחניך ואחר כך כמדריך של חניכים צעירים.

בפעולות שהכין, הקנה דרור לחניכיו ערכי אהבת הארץ ואהבת הזולת.

בנוסף. דרור היה בתנועת הנוער "בני עקיבא"

כשדרור היה בן 13 הוא רקד ריקודי עם אצל יורם ששון, הוא היה היחיד

שהתקבל ללהקת " אור האפרוחים" שם רקד ריקודי אורה וריקודים

גרוזיניים.

מגיל קטן דרור היה קרוב לדת, הוא היה נוהג ללכת לבית הכנסת ובשנים האחרונות לחייו הוא הקפיד לשמור שבת וללכת לבית הכנסת כל יום שישי. כאשר דרור היה בצבא, בקורס המאלים הוא החליט לשמור שבת באופן קבוע.

כאשר דרור היה חייל בגולני הוא נשאר בבסיס 21 יום, ונהג לחזור לנוח במקום לצאת לבלות עם חברים.

דרור היה ילד מאוד שלם עם עצמו ועם הבחירות שלו..

אתה רוצה אישה פלקט
בלי ניסיון חיים
אתה רוצה ילדה נערה
קפואה ובלי קמטים

קחי לך תפוחים ותמרים
המתיקי את יומך
הוא לא שווה את הכאב
שמתרוצץ אצלך בלב

והיא פה מחכה
בין דוכני שווקים
שאתה תרצה אותה אהובה
רק כשנוח ומתאים

קחי לך תפוחים ותמרים
המתיקי את יומך
הוא לא שווה את הכאב
שמתרוצץ אצלך בלב

" תפוחים
ותמרים" זהו
שיר שדרור אהב
מאוד לשיר

תפוחים ותמרים/ רמי קליינשטיין

אם תלך אל השוק
תראה אותה בוכה
אישה יפה בין הפירות
מוציאה עוד ממחטה

הרוכלים לה צועקים
מה קרה לך חמודה
זה אהובי שלא רוצה
הוא מצא לו נערה

קחי לך תפוחים ותמרים
המתיקי את יומך
הוא לא שווה את הכאב
שמתרוצץ אצלך בלב

היא אוהבת את האיש
שלא אוהב אותה
שמלת פרחים, לחיים שושנים
לך לא מספיקים

מאז שדרור היה קטן הוא היה בוגר,
מאוד מוביל, דומיננטי, בשכונה ובין
חברים תמיד מוביל חיובי, נתן כוח
לחלשים,
דרור היה מאוד אינטליגנט, פיקח, ילד
סקרן עם אינטליגנציה רגשית. תמיד
ידע לקבל את ההחלטות הנכונות.

THE MYSTERY, THE LIFE, THE LOVE, THE LEGEND

DRAGON

THE BRUCE LEE STORY

BRUCE LEE
THE MYSTERY, THE LIFE, THE LOVE, THE LEGEND

דרור

אהב

והעריץ

סרטים

של

סילבסטר

סטאלון

וברוס לי

ROCKY III
This time he's fighting for his life.

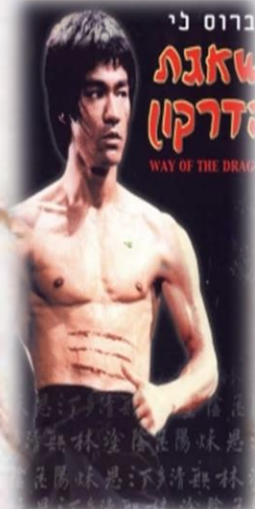
FIRST BLOOD

ROCKY III
SILVESTER STALLONE
ROCKY III
SILVESTER STALLONE
ROCKY III
SILVESTER STALLONE

ברוס לי

שאנת
הדרקון

WAY OF THE DRAGON

ROCKY III

STALLONE
RAMBO

השרות הצבאי

שרותו העבאי של דרור

דרור התגייס ב-15 ליולי 1991, שירת בחטיבת גולני- "גדוד הבוקעים הראשון" 51

בראשית מאי 1992, לאחר דחיית שירות עקב לימודיו, גויס דרור לצה"ל. היה עליו לבחור בין שתי אפשרויות: האחת, להתקבל ליחידת מחשבים והשנייה, להתנדב לחטיבת גולני. לא היה מקום ביחידת המחשבים, ובפני דרור עמדה בעיה, כי לא היה גיוס לגולני במחזור שלו. הוצעו לו הצעות שונות, כגון קצין שלישות או קצין תחזוקה, אך הוא סירב בתוקף. הוא רצה "רק גולני", ואף ישב במעצר יום אחד, כדי להבהיר באופן חד-משמעי כי רק בגיוס לחטיבת גולני הוא מעוניין. לבסוף, נדחה גיוסו בשלושה חודשים כדי שיוכל להצטרף לגולני. דרור סיים טירונות בהצטיינות והמשיך את המסלול בהצלחה, הוא יצא לקורס סמלים וסיים כחייל מצטיין למופת, המשיך לקורס קצינים וגם אותו סיים בהצלחה. כשחזר ליחידתו כקצין, הטיל עליו מפקדו את הפיקוד על מחלקה בפלוגה ותיקה בהניחו, שרק הוא יוכל להצליח בפלוגה ותיקה וקשה. וכך אמנם היה. לאחר שנה מונה לתפקיד סגן-מפקד של הפלוגה המסייעת. יוסי אוחנה, המ"פ, כתב בדרכו מלבנון להלוויה: "שנה נשאת בעול התפקיד כמפקד מחלקה בפלוגה מבצעית ותיקה, מציאות שכמוה כשירות בגוב האריות, עבור קצין מתחיל, אך לא לך, אין פלא שרק כך בחרתי להיות סגני בתום תקופת העשייה, למשימה המתישה של מלחמת הזוועה בלבנון". יוסי אוחנה נפל בקרב בלבנון, שלושה ימים לאחר מכן.

מתוך הערכות מפקדיו של דרור, שנכתבו בסיכומי ראיונות עמו: "העברתי לקצין את התרשמותי המצוינת ממנו כקצין מקצועי, אמין, בוגר, בעל כושר מנהיגות". "קצין איכותי, מקצועי, שביצע היטב תפקיד מ"מ, מצליח להשפיע בפלוגה בקו ריחן גם לאור הקשיים הרבים שיש לפלוגה בפעילות". "קצין מקצועי, קפדן, בעל דרישה עצמית גבוהה. הביא את המחלקה עליה פיקד לרמה מקצועית גבוהה ביותר". "דרור השתתף באירוע בו הכוח היה נתון תחת אש. תפקודו היה כמצופה ממפקד: קר רוח וללא רבב. דרור הינו קצין מסור ויעיל ובעל יוזמה".

פרי גנד

אביבה אבידן ואלי לוזון
מילים ולחן: יוני רועה

את פרי גנד את תבקשי
מי לך יאמר ומי לך ישיב
מר כאבך רודפים הימים
נותרת לבדך רוצה להאמין
שהנה קרבה אותה השעה
שבה הבטיח לשוב בחזרה,
שהנה קרבה אותה השעה
שבה הבטיח לשוב ולא שב

ליל כוכבים הסהר עלה
את שם יושבת בווה באפלה
שעה חולפת יום ושנה
ואת עדיין לו מחכה
שעה חולפת יום ושנה
עודך אובדת שבויה באמונה.

את פרי גנד את תבקשי
מי לך יאמר ומי לך ישיב
מר כאבך רודפים הימים
נותרת לבדך רוצה להאמין
שהנה קרבה אותה השעה
שבה הבטיח לשוב בחזרה.
שהנה קרבה אותה השעה
שבה הבטיח לשוב בחזרה.

בדומיה עוטפת התוגה
ובליבך נותרה המשאלה
שעה חולפת יום ושנה
ואת עדיין לו מחכה
שעה חולפת יום ושנה
עודך זוכרת ולא מאמינה.

את פרי גנד את תבקשי...

הנצחה

הנצחתו של דרור

סיפור נפילתו

ביום י"ט בתשרי תשנ"ו (12.10.1995), באיזור מוצב עישייה שבדרום לבנון, נתקלה שיירה של צה"ל, בה נסע דרור, במטעני עד שהטמין החיזבאללה. שני לוחמים נהרגו בהיתקלות - סמ"ר ראובן איבגי וסמל אזוראי ערן. דרור, בדרך שאפיינה אותו מאוד, קם והסתער על המחבלים, אך אש נגדית חזקה הכריעה אותו והוא נפל בקרב, מכדור שפגע בראשו. חבריו סיפרו שהספיק לרוקן שתי מחסניות לפני שנהרג. כוח רצון וסבולת היו תכונות יסוד באופיו, תכונות שהיו עמו גם ברגעיו האחרונים. דרור הובא למנוחת עולמים בבית העלמין העבאי בהר הרצל. השאיר אחריו הורים, שלוש אחיות - שרית, ימית וטל ואח - חזי. הוא קיבל תעודת הוקרה וכבוד על שירותו בקבע. בן עשרים ושתיים היה בנפלו.

שלושת לוחמי גולני שנהרגו בפיגוע מטען-הצד

סמל ערן אזוראי **סמ"ר ראובן איבגי** **סגן דרור בראשי**

כרשנות צבאית • אלכס פישמן

נקודת תורפה

איך והיכן נפרצה מערכת האתראה וההגנה של אחד הצירים המרכזיים, המשמש את צה"ל בדרום לבנון?

עוד עישייה, במסלולת כפרו שלוש יחידות נסעו בשעות אחר הצהריים. פתח צמוד למסע לקיים והחליטם אם להמשיך במסע זה של חמשה בציורים או לנסות.

אם לא חשבה בציורים איד כיוון ויחסי סגן דרור, סמל לוחמי את המסע לוחמי פתח כל כוונה במסעיהם ויהי גם משימה חד כבד שפונה ושל סמל דרור.

כל אירוע פיאוספי מוריד לפגוע, ובריד, בנפיקים למחוזות, גרדי ארצו וצווי תחנות המבוקש האחת - הציבור טוב ומבנה, לפיק וכן סוגנו, כי מלבנות מתגננות מלחמות והאחרית - ראשי צה"ל קודמים ולי מבוקש דרור, או ששא דרו סמ"ר דן ארמיהנגרתי.

בשנת, יחסי לאחד התקופת על ציד מארב

מאת סמ"ר המכניזית

כוח של צה"ל הרב ארמיה יבני מרמלים שחיזבאללה. החיזבאללה שחיזבאללה בשיתוף מים המרמי מליה בני חיילי צה"ל, שפחלמנו מרמי 3 חיילים ומספר מרמי. התנת הדרור מלבנות רוחו, כי המסלים משהו אהבה בסמ"ר דרור הגנה מנוחת לנהג המכניזית של רצונה ל-15 מות בדרום לבנות, דרו קיל לבנות סמל, כי מרמי מממלים מרמי מרמי גרדי חיילי פתח, כי מרמי רוחו מידות, כי כוח של פתח פתח מוח לרצונת הבני את, מרמי לנקעת מלבנות, באז עם יחסי לננות מרמי ובי התנה צה"ל המכניז יח"ר רוחו בדרום לבנות בני וית מרמי התנה, ומי מרמי מרמי על בני מלימכני, עוד דרור, כי מרמי קרב ישראלים פד"ר ור כבני הדרור.

היום

ים של דמעות / זוהר ארגוב

מילים: זמירה חן

לחן: רפי גבאי

עוד אשוב ילדתי אתה כה הבטחת
רק חכי ושלי הישארי
עם הזמן רק מכתב יחידי לי שלחת
הדפים דהו מזמן גם שערי.

ארוכים הלילות מיום שעזבת
האביב כמו הסתיו כל כך אפור
ובלב זכרונות מן הסתם כבר שכחת
ותפילה, תפילה כנה שתחזור.

ים של דמעות...

ים של דמעות בשתי עיני
ליבי זועק שובה אלי
קולי שובר את הדממה
התשמע התשמע.

מה שומם הוא חדרי מיום שעזבת
השעון שעל הקיר ליבו נדם
ובודד בפינה הכסא שאהבת
בלעדיך העולם כה מיותרם.

ים של דמעות...

בעקבות האח שוהרג

זו שיליה חרישים היה בלבנון עם סמך המלטה המסיימת של ג'וליאן, סגן דוד בראשי ו"ל, בהתקלות עם מחבלים לפני שבועיים הצטרפה אליהם. סגן בראשי, תורו שבו שירת, הוא נשחט בקרית הטי"ד. "זה סיגל" הוא בגודל חום האוהב", אמרה חרישים לטקסט "פצעים" זה סיגל. המסמכים שלהם, וחסמי או אמי כל חכם בטיקים, ולא נמצאו אחרי. שית רחוקים עם לחמי מלחי שאינדו השנה מתחילים יתגרסו ביום שישי שתי "מפגש" גילום סובלימטי

ניחום אבלים. נשיא המדינה עזר ויצמן ערך אמש ביקור אבלים בביתם של שניים מהרוגי הפיגועים האחרונים בלבנון - סמ"ר גיא חדר ו"ל וסגן ממקד הפלוגה, סגן דוד בראשי ו"ל. הוא שוחח עם בני המשפחה והחיילים הרבים שהגיעו לנחם את המשפחות, והתעניין בשלומם ובמעשיותם. "הביקורים מעודדים, עוזרים, אבל לא מתמטים", אמר שלום בראשי (בתמונה), אביו של סגן דוד בראשי ו"ל, בתום הביקור. "אבל התרגשה היא של כבוד גדול" סמך שלמה צנוע, גילום: מאוס 90

בסוכות 12.10.1995 נפל ברצועת הביטחון מסיימת 51 דוד בראשי ראובן איבגי ב 15.10.95 נפל יוסי אשונה יתום עובד, גיא שלום, איל שנתן, איל דוד, יאיר בוק -

יוסי אשונה ו"ל

גיא שלום ו"ל

יאיר בוק ו"ל

יתמר בן-אל ו"ל

בחייהם רקמו חזון מלאות ובמתתם קדישו חרות העם יהי זכרם בצור לנחם במורשת הסיבת גאלני ודרכם נר לרצולנו עד עולם

יתמר בן-אל ו"ל

יאיר בוק ו"ל

גיא שלום ו"ל

יוסי אשונה ו"ל

יאיר בוק ו"ל

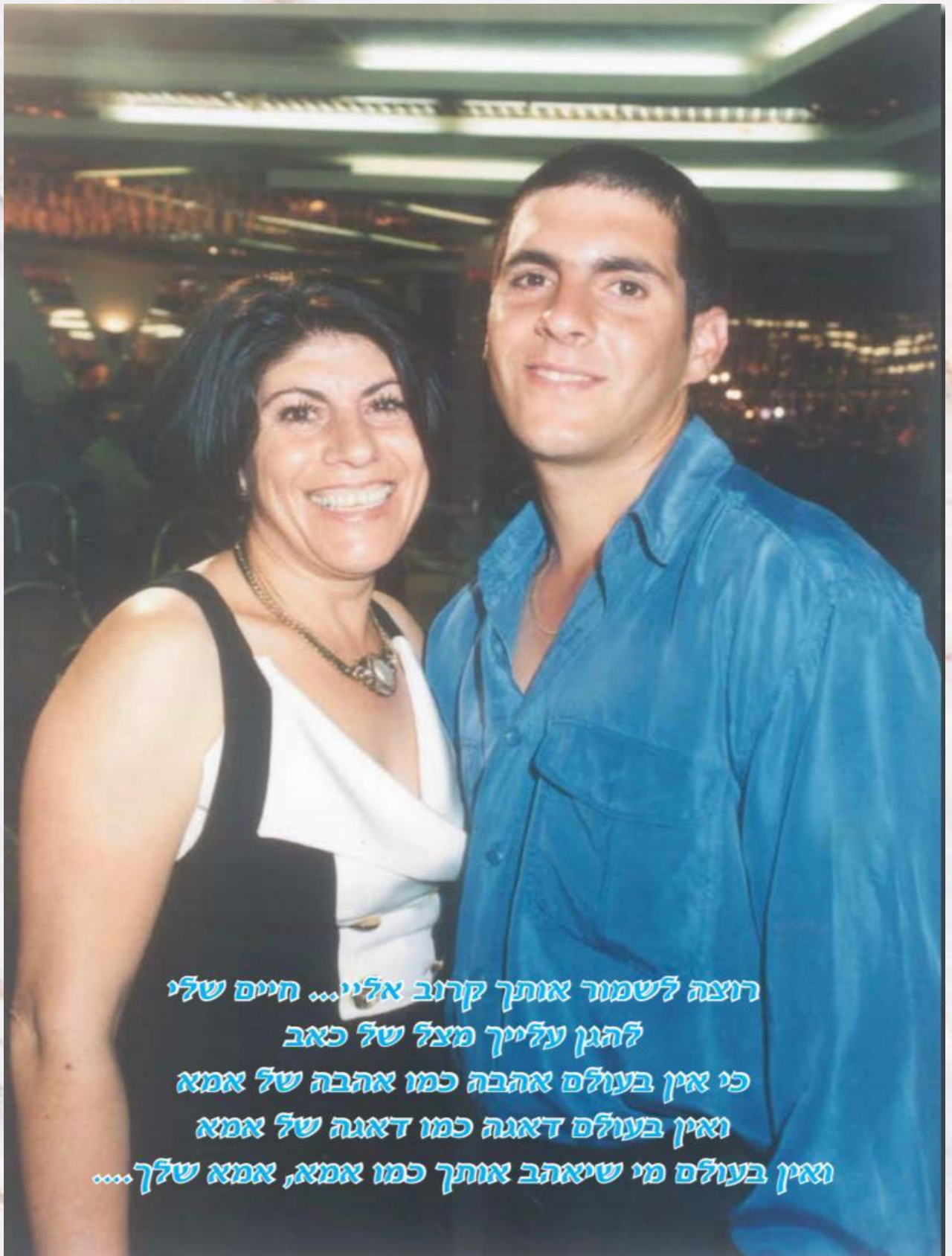
בני, בני

**ים של כוכבים בשמים עצובים
בוכים עליך, קשה בלעדך
פרח שנקטף, לוי היית כמו אח
פתאום תוך לילה אתה שם למעלה**

**אתה כה חסר לוי, מה איתך, ספר לוי
הדמעות מספרות כמה זה קשה לוי**

**איך הלכת, בני, איך הלכת ממני
נשמתי זועקת כך בתוך השקט**

רוצה לשמור אותך קרוב אליי... חיים שלי
להגן עלייך מצל של כאב
כי אין בעולם אהבה כמו אהבה של אמא
ואין בעולם דאגה כמו דאגה של אמא
ואין בעולם מי שיאהב אותך כמו אמא, אמא שלך....

חברים מהשירות הצבאי סיפרו רבות על דרור....

סיפור קטן עם משמעות גדולה:

דרור התגייס לחיל גולני. לאחר הטירונות החיילים עוברים "מסע תג" כדי לקבל את התג של גולני (העיט של גולני על הכתף)

דרור נפל בהגרלה לא לעשות את המסע אלא לשמור בבסיס שנקרא "שטח אש מאה".

כאשר נופל חייל בהגרלה לשמור במקום לעשות את המסע הוא ברוב המקרים שמח ומרוצה כי הוא חוסך מסע קשה מאוד.

חבריו של דרור מספרים עליו כי הוא התאכזב מאוד מכך שהוא נפל בהגרלה כיוון שהוא רצה לעשות את המסע כמו כולם. הוא לא הסכים לקבל את התג של גולני אלא אם כן יעבור את המסע כמו חבריו.

דרור המיוחד לא ויתר, הוא חישב את המרחק של המסע (12-15 ק"מ). הוא שם עליו את כל הציוד. והתחיל לעשות את המסע בעצמו בזמן שחברים שלו עשו את המסע והוא היה אמור לשמור על השטח בבסיס אש 100.

הוא שמר על הבסיס אך לו ויתר, הוא עשה את המסע בתוך הבסיס או בסמוך לו, הוא עשה "פטרולים" - וסחב את הציוד על עצמו והוא עשה בדיוק את כמות הקילומטרים שכל חייל אחר עשה במסע כדי לדעת שהוא מקבל את התג של גולני.

דרור היה חדור מטרה הוא לא היה מוכן לקבל דברים חינם. מספרים עליו שזו הייתה הדרך בה חינך חייליו. אין פשרות, אין קיצורי דרך, גם אם הדרך קשה צריך ללכת עד הסוף.

בבית הספר "הדרור"
במבשרת ציון הוקמה
ספרייה על שמו של
דרור

בשכונת "מעוז
ציון" בה גדל
דרור, הוקם על
שמו "גן דרור"

השכל לא מבין מה שבלב והלב, הלב כאילו מסרב לקבל, להפנים את מה שהיה נראה כמעגל חיים, כחוליה בחוליה האיתנה ביותר, בשרשרת החיים הפוקעת כשטף חיים מלא חיוניות, יוזמה, אהבת האדם באשר הוא אדם. זרימה שלא סבלה גבולות ובטח לא סכרים.

הלא רק אתמול אור ליום חמישי עוד הובלת כוח של הפלוגה בשובנו מפעילות ארוכת ימים ולילות בעומק איזור הביטחון.

הלא רק לפני שנה, ממש אתמול- הגעת לפלוגה קציו צעיר שאך זה סיים את בה"ד קצינים, וכשהופעת- ראיתי, ראיתי את המבט שהיה בעיניים: מבט שלא נשא ספקות, מבט שכולו נחישות, סמכותיות, מבט שניכר בו בבעליו שכל העולם כולו נהיר לו. ובמשך שנה נשאת בעול התפקיד כמפקד מחלקה בפלוגה מבצעית ותיקה. מציאות שכמוה בשירות גוב-אריות לקצין מתחיל.

אך לא לך ושכמותך ושדבקות, יוזמה, חריצות, עוז-רוח, אהבת הבריות שבך-ואהבת הבריות אותך אינם בבחינת מליצות נבובות אלא אורח חיים וחוק הטבע.

בתום תקופת העשייה כמ"מ, את מקומו של הס', היה צריך לאייש, ואך טבעי היה הדבר שבך בחרתי לעמוד לצדי במשימת ההובלה המורכבת ולפעמים קשה וכה מתישה מלחמת הזוועה בלבנון...

נכתב ע"י יוסי אוחנה ז"ל, מפקדו של דרוור

שנהרג יומיים לאחר מכן יחד עם עוד חמישה מחייליו בלבנון.

בעיני דרוור יוסי היה מודל לחיקוי ובניהם נוצרה מערכת יחסים מיוחדת בעלת ערך רב.

יוסי כתב הספד זה בדרכו ללוויה של דרוור אך לבסוף לא נשא את דבריו.

הספד זה נמצא במדיו ע"י בני משפחתו.

סרן יוסי אוחנה

יומיים לפני שנהרג ליווה סרן יוסי את סגנו למנוחות

סרן יוסי אוחנה, מפקד הפלוגה, יצא ביום שישי לחופשה קצרה כדי להשתתף בהלווייתו של סגנו, סגן דרור בראשי ו'ל, שנהרג ביום חמישי ■ אחריכך מידר לחזור ללבנון - ובקרב שמחת תורה נהרג ■ חמש שנים שירת יוסי בלבנון, וחמש שנים חזרה אמו וחלמה שייהרג שם ■ כשקיבלה את הבשורה המרה ועקבה "ידעתי שתיהרג בלבנון. למה הלכת לשמו"

האחיה נפיל (פיל) יוסף מרדכי הביע לאחר התפירת לבית משפחת בראשי "ייתכן שיהיה מקרה בלבנון" שישי לבני המשפחה "חיליו של דרור נגמפו, גם הנספח שלו, יוסי, נהרג". בני המשפחה סיפרו אמנם שדרור חיליו אכן נפיל, אך הוא רצה שדרור יחליף אותו בבסיס. אביו של דרור, שלום, אמר "נשפתי לי חרב כששמעתי שגם תו"ם נהרג. שמעתי שגם אחיה חילי למות, תמיד נפאר עם חיליו, כשהוא יצא מתינה. הם התחילו מלילה לפני שנתה, כדי שדרור יוכל לצאת בנייתחכמת בשבת ויחזר, כדי שאם כל מי לעשות".

יום אחד ראשית לחמו עליו. אבל יוסי אמר "אנא, אל תראוי לי, אני שומר על גבול המדינה, הנבא היה טוב שלו. כהנים הוא היה וראב שחורקים יצאו לחופשה, ויוסי הוא נש"א רב בצבא, כי היה נחשב לו שחיליו ייצא לחופשה".

מפקד הפלוגה בגולני, וסרן לאמיר, איתוח, תמ" 36, סיפרו כיספיק "יוסי היה אומר להשטחור במיד שפרה יוסף הוא חושבו רוב שבת סרן ברי"ל, אחריכך הוכנסו לאוניברסיטה, ולמחר רוצות. זה מה שהוא רצה". כשנודע דרור בראשי, ויזכרו על יוסי.

באותו מותו עבר ויעלמה צננה מאו שילוח עם השלמתו של הלוויית בלתי נש, חרוב שרן יוסי איתנה לצאת לחופשה, אבל ביום שישי השירות לא חזרה לו מידות הוא חשבתה בחיוביותו של סגנו, 36 ויוסי בראשי ו'ל, שפנתה במקרה השוליות ביום חמישי עקבי. כדי אחריכך עלה חרור לרוב נש, וברוב ראשית אשתיחסיקי חמישה מאה הנספח של הנספח שלו, הריסו שריפת מדי יוסי, חרובו להצב שרידה. רבות מנסות אחריכך, סרן, הוא 34 מנסות.

סגן דרור בראשי ז'ל

זממש ושרף לי הלב כששמעתי שגם המ"פ נהרג בלבנון. שמעתי מבני שהיה חייל למוכת, תמיד ושאר עם חיליו, בקושי יצא הביתה לחופשות

אמרו לו "יוסי, הננו שלך סרן, הוא הביטחון, הוא עמך יום את אסרת לבטא הביטחון מדי להשפיר הולת נגד אחריכך של המדינה. מלי תי המונה של יוסי עם חיליום להפנים על הקר, ואסא לו חרורה את העינים מתחכמת 366 אמת הוא לא בא הביתה בבסיס ארבעה חודשים ושנים אחתי - בבסיס שרידה חרור

■ **הסיקו התנסה**
באחד הניסויים נפילי על רולת על שפנתה אחת, חרוב רוערוד באחוריו, כדי רבשו להשפחה את הביטחון הטרור, נכרי רוצה האם בוררית, 36. שחורוד בביריות חרוב שמו תוש שנים שירת יוסי בלבנון, ובבסיס הנש שנים הוא חזרה חלומה בלילות שהיא סרן, אחריכך, אחרי שנתה חלומה עשיות מנסות, עיר יוסף העשית "יוסי, ירצתי שתיחנה בלבנון, בלבנת אחרי חרור, כל חרוב חלומתי עיר, יוסף, שחורוד, לבטא חלומה לרוב נש חלומה לרוב נש יאיתנו במערכת

■ **לא אחרי לבכנה**
האב, מפקד הפלוגה, עבר לל 36, 34 והיום במחשבתו של יוסף עם חרור חלומתי, שחיות חלומתי על חרור, רוב חלומתי ללבנות, שריפת חרור יוסף אחרי של יוסי, יוסי 34, להשפיר

יוסי לאר בנייתחכמת והמלומתיחיו יחלום באחוריו, אחריכך כרישבת בני עקבות איר עקרת הוא חלומתי לביית חרור, נכרי חרוב עקרת חלומתי להשפיר חלומתי

■ **לחום אחתי**
חרור, בריסול חרור, שישי "יוסי הוא מדי שי מאו, הוא היה לחום אחתי, חרוב נש לו חרוריו, הוא נכנסו בחלומתי של חרור בראשי ר'ל, כדי לבטא חלומתי הוא עלה חלומתי, ואחר שיש חרוב עקבות, הוא היה ארם חרור על חרור בבסיס, שיסכול חרור לחרור חרוב, איר עקבות הוא לא היה חרוב, חרור חרוב, איר עקבות חרור.

חלומתי חרור חרוב עקבות 34, 36, מאו עקבות חרור.

כשאני חושב עליך דרור זולגות מעיניי דמעות
אני מרגיש שהוא כל הזמן בראש שלי.

אני רואה את דמותו כל הזמן לפני

ונזכר איך שהיינו נפגשים היה תמיד נוהג

להראות את אהבתו אלי באיזה מכה (אגרוף)

ותמיד נהגנו לקרוא אחד לשני "אהלן אחי"

כשדרור היה לידי תמיד הרגשתי בטוח

ידעתי תמיד שהוא אוהב לעזור וחושב על כולם

אפילו בשעה שנלחם היה חושב לא רק על

עצמו אלא על חבריו ועל חייליו ולמען כולם

הקריב את חייו.

הוא היה בן אדם מיוחד כשהייתי בצרה

תמיד ידע לעודד אותי.

כשאבי היה חולה נהג לבוא אלי לעודד אותי

ולהסביר לי שגם אם יקרה משהו

זה דרך העולם וצריך להמשיך הלאה.

אך מי היה מאמין שאני יאבד אותך חבר יקר עוד לפני אבי

אז מה נשאר לי לספר עלייך דרור תמיד

אני אזכור אותך "כאחי" כבן אדם שאהבתי ואוהב

כל חיי מתגעגע אליך מאוד

"לנצח אחי אזכור אותך תמיד..."

משה תורג'מן

לדרור היקר,

קשה לי לחשוב שאתה אינך איתי, אבל כמו שהינך יודע ומכיר אותי אני אדם מאמין מאוד בקדוש ברוך הוא וזה אומר לי שאני יודע שאתה שומע ורואה את כל המתרחש איתי ועם כולם.

דרור אני חושב שאני בין אלה שחלקו איתך את החוויה האחרונה בחייך. להגיד את האמת אז עדיין לא הגיע יום כיפור אחד בלעדייך אבל כשיגיע היום הזה אני יודע שזה יהיה היום הקשה לי ביותר בלעדייך, שכן תמיד היינו נוהגים להתחרות בינינו בבית הכנסת מי יהיה יותר בתפילה ומי מצליח לעמוד זמן רב יותר בזמן בתפילה אבל שנינו יודעים שאתה תמיד ניצחת.

לא אשכח את היום כייף שהיינו ביחד וחלקת איתי חוויות שאף אחד לא ידע מלבדי, מאז שאתה לא איתנו בכל מקום ובכל שעה שאנחנו החברים נהנים ומכייפים אתה תמיד מופיע בראשנו ואני תמיד מרגיש שאתה נמצא לידי ולא מפספס אף פרט ולו הקטן ביותר כמו שהיית תמיד.

דרור, החתונה שלי התקיימה באותו התאריך שנקבע ושרית אחותך ומשה תורג'מן היו הנהגים שלנו בחתונה במקומך. ואל תדאג אימך דאגה לכל ולא ויתרה על כך והיא אמרה שרצית להיות נהג עם האוטו של אביך אז כך יהיה והיא דאגה לאוטו ולקישוטים כמו שאתה רצית שיהיה.

להמשיך לכתוב אני לא רוצה וכמו שרשמתי בהתחלה את דעתי שאתה רואה ושומע כל דבר אז אין צורך להוסיף ולכתוב.

כרגע מה שנותר לעשות זה לחיות את החיים כמו כולם ומה שלנו נותר זה לזכור אותך במלוא המרץ והחיוך שלך.

אוהב אותך לעד

איתן חפצדי

דרור יקר,

שלווה חודשים אחרי שהשארת אותנו בלעדיך, נפגשנו בחתונה של אחד החבר'ה, ישבנו כולם בשולחן אחד כצפוי ולידי נותר כיסא פנוי של מי שתמיד יושב לידי וצריך היה להיכנס כל רגע לאירוע.

חולפות הדקות והכסא נותר פנוי, לי וכולם ברור כי הכיסא ייתפס תיכף ומיד, יתכן ומי שצריך לשבת עליו מתעכב בעוד מעשה גבורה כזה או אחר ויאהר מעט. בינתיים הכיסא שמור, ולפתע בבת אחת השמחה הפכה לעצב – בעצם, אפשר לשבת לידי כי כבר לא תגיע, כך אומר אחד החבר'ה. ובפרוץ עצב מידי הפכנו כולנו בוכיים, אתה כבר לא תגיע! אתה העדפת את המדינה עלינו, תחילה ניסית לשלב ולהיות בסדר עם כולם, אבל כשצריך היה להחליט אז אמרת: "אתם חברים ואתם חשובים, אבל יש לי אחריות למדינה ולחיילים שלי" – והכרעת!
זכור! רק מי שמכיר אותך יודע כי אהבת את החבר'ה, ברור כי בסולם הערכים המדינה, החיילים, המשפחה והחברים מקודשים וצריך לעשות הכל כדי שלכל יהיה טוב.
בשביל זה הקרבת את חיך!
זכור – אתה אחד מאיתנו ותמיד איתנו גם אם על כיסאך ישב אחר...

גלית ברזני

חופשי שם למעלה
מלאך בלבן
המלאך של כולם
את מה שלא הספיק כאן

הוא עושה שם
את חובתו הוא ממלא

ולא משנה היכן
מביט על כולם
ושומר מלמעלה

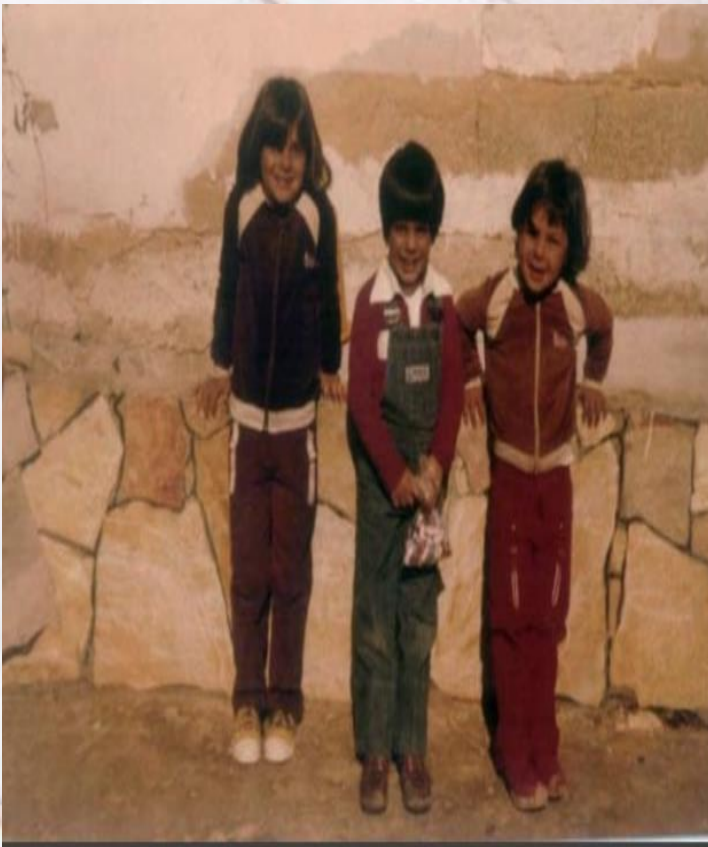
כי ככה זה הוא דרור
גיבור , גיבור

הקצין של הפלוגה
שהפלוגה היא העולם
החיילים הם ילדייך

גולני הוא ביתך

בסופו של דבר ככה זה נגמר

הפרח הכי יפה בגן נקטף
בשבילי , הפרת הזה עוד בגן
ולא יקטף לעולם

דרור ,
נולדנו יחד , יוני 1973 אחד בצילו
של השני , אותו הגן אותם החונים ,
חברים , משפחה ואפילו גדלנו
באותה השכונה . צחקו והשתוללנו
 , כעסנו יחד ובכים יחד
ובסוף , נשארתי לבכות לבד
עשר שנים עברו מאז הבשורה
המרה
ואני , נדלה מיום ליום משנה לשנה
ואתה נשארת צעיר וחסון , בחור
יפה תואר , מודל לחיקוי שלנו ,
הגיבור של כולם אני נולדתי רק
יומיים לפניך באותו החודש באותה
השנה ותמיד צחקת כשאמרתי
" תן כבוד לגדולים "

ואתה אמרת " את כזאת קטנה ואני כזה גדול "
והנה עכשיו כותבת אני משהו לבל ישכח
על הילד שהפך למלאך מזכירה את הימים היפים עם
החיוכים של ילדים תמימים
אוהבת ומתגעגעת כרמית

דרור!

**הטוב שבעניין היה שקוע
אצלנו נימצא כזיכרון קבוע
ועכשיו כבר סתיו
כל עץ תורם לארץ את עליו
ואתה לא כאן .**

**עדיין לא ברור לי אם הלכת ולאן ?
מה עוד אפשר לומר עלייך שלא נאמר
הרי הלב בכה , בוכה , ונישבר
היית ילד צעיר בשנים ומבטיח
היית ונשאת פרח שאת עליו מפריח
דרור ,**

**עכשיו יש גן ילדים על שימך
והילדים שנו עוד יגדלו ויהיו כמוך " דרור
" פרח שכמותך**

הם עדין לא יודעים - לבטח לא מבינים

דרור אבל אנחנו יודעים

מקומך בין מלאכים

כי היית ילד כמו כל הילדים

ובחור נהדר כמו עוד הרבה בחורים

ונשאת כן ,

עכשיו אתה מלאך .

אופירה רחמים

היום לאחר כ-10 שנים מאז המקרה הנורא, התבקשתי על ידי חברתי הטובה, ימית, אחותך, לכתוב זיכרון כל שהוא מהשירות שלך.

בחרתי דווקא לכתוב מכתב אישי, אליך דרור:

דרור, אתה היית מפקד המחלקה שלי ולאחר מכך סגן הפלוגה, בחור צעיר, כבן 22 שנים שבחר להנהיג, לפקד, לקחת אחריות גדולה מאוד, אחריות על חיי חיילים צעירים.

סיפור הגעת לחטיבת "גולני" נודע לי רק בדיעבד, לאחר מותך.

העקשנות שאפיינה אותך כל כך, קיבלה משמעות נוספת בעיני לאחר היחשפותי לסיפור.

בקרב על מותך נפלת מות גיבורים, פרקת מהרכב והסתערת כמו שיודעים לעשות רק בסרטים, ללא פחד, ללא מורא ועם הרבה נחישות והקרבה ואכן הקרבת את היקר מפז, את חייך שלך.

אני זוכר אותך דרור, אני זוכר בחור כריזמטי ואמביציוזי, אני זוכר בחור על לב רחב, עם אור בעיניים, מבין ותומך כמו שרק מפקד טוב יודע צריך להיות.

לימים, לאחר לכתך, וסביר להניח שזה לא היה קורה אלמלא המקרה, הכרתי את ימית אחותך (שתיחיה) ואת משפתך המקסימה ואז הבנתי מהיכן שאבת את כל התכונות המנהיגותיות (אבא שלום כמובן) ואת טוב לבך (אמא סימה) והמשפחתיות שכל כך אפיינה אותך.

דרור, כל אשר עשית נעשה במסירות טוטאלית ולמען החיילים, תמיד שאפת לשוויון בין החיילים ולשלמות המשימה, דקדקנותך והירידה לפרטים שכה אפיינה אותך אינה משה מזיכרוני.

”ותדע כל אם עברייה, כי הפקידה

גורל בידי המפקדים הראויים לכך”

פסוק זה פשוט נכתב עלייך!!!

יהי זכרך ברוך. נכתב על ידי רני כהן

חייל של דרוור. פלמ”ס 51

קצין יקר

זה לא סוד שהיית מיוחד בשבילי

אני תמיד ידעתי וכולם ידעו שאתה לא היית סתם אחד,
היית יותר מהכל בשבילי, שימשת לי כחבר, אח, ילד,
הכל גבר שלי.

אני זוכר איך בפעם הראשונה קראו לי "דוד" והראשון
שקרא לי כך זה תהיה אתה,

ואני אמרתי "אל תקרא לי דוד, תקרא לי הרצל", ואתה
אהוב התעקשת ואמרת שמגיע לי את הכבוד שלי.

אני זוכר את אותה השבת שהנעת לבית אחרי הרבה
זמן ובאותו היום דוד עבדו היה אצלנו והדבר שבכי
רצינו זה לראות אותך, קצין שלנו.

ואתה מלאך שלי היית בבית הכנסת ואנחנו שכל כך
התגעגענו היכינו לך.

וכשנכנסת כולך טהור חוזר מבית הכנסת לא העזנו
לחלל את האמונה שלך ורצינו להחזיר לך את אותו
הכבוד שמגיע לך ועל כן החבאנו את הסיגריות שלא
העזנו שתראה.

אחד הזכרונות הכי מצחיקים שיש לנו ביחד זאת אותה הנסיעה שאספתי אותך במשאית. זאת הייתה נסיעה ארוכה לחדרה וביקשתי לצרף עוד אחיין ואתה לא התנגדת. אחרי דרך ארוכה של נסיעה, הגענו לנקודה, העמסנו את הסחורה, ואז שאלתי מה אתם רוצים לאכול? וכולנו הסכמנו על פלאפל, אתה רצית קולה והוא מיץ תפוזים וכשהתחלנו לאכול נקרעה לאחיין השני הפיתה ואני זוכר איך הוא נכנס להיסטריה והתחיל לבכות ולהתלונן למה הפיתה שלו נקרעה ושלך לא.

ואתה מבלי לחשוב יותר מדי ישר הצעת לו את הפיתה שלך ולא היה אכפת לך להחליף איתו והוא העקשן לא הסכים, כל אותה הנסיעה הוא לא הפסיק לבכות ואני ואתה נאלצנו לעצור את המשאית בצד ולנסות להרגיע אותו וכמו שאני זוכר לא הצלחנו.

זה הוא אחד הזכרונות שלנו שהוביל אותי המון, המון זמן. זה אחד ממיליוני סיפורים וחוויות שעברנו ביחד ואחד מאותם ימים יפים שלנו.

אתה תמיד תישאר בשבילי אותו קצין מכובד ויפה נפש. דרור שלי, אני תמיד אעריץ אותך ותמיד אוהב אותך בכל ליבי ונפשי, ותמיד תישאר בעיניי מספר 1.

שלך אוהב דוד הרצל

דרור,

ביום חמישי לפנות בוקר לאושר ולדרור נולדת.

וביום חמישי לפנות בוקר הבשורה המרה הגיעה.

מזה שנה וחצי שאתה לא איתנו

ואני עדיין מסרבת לעכל ולהאמין.

הותרת אחריך חלל גדול שאי אפשר למלא.

הגעגועים אליך עזים ואתה חסר לנו מאוד.

**במקום לחגוג את יום הולדתך בבית סביב שולחן עם
נרות ועוגה,**

אנו מנציחים בספריה זו את יום הולדתך.

יום הולדת שלעולם לא יהיה שמח. אוהבת וכואבת,

אמא

"אלה שאהבנו
לא הולכים לאיבוד.
הם צועדים
לצידנו בכל
יום."

דרור אחי היקר,

אני זוכר בהיותי בן 4 דרור היה בא לבית ימי שישי עם הטרקטורון של גלעד (החבר הכי טוב שלו), קורא לי לעלות איתו על הטרקטורון ולצאת לסיבוב. כל ימי שישי כשהיה מגיע עם המדים מהבסיס לבית, עייף, ומבקש לאכול את הקובה האדום של אמא.

בערב שישי היה הולך לבית הכנסת ובאותו זמן, אמא שרית וימית היו עורכות את השולחן לקידוש.

כשהיה חוזר היה מקדש וכל המשפחה הייתה יושבת ואוכלת. יום אחד לקח אותי יחד עם חבריו, גלעד ואמיר ובן דודי אלון לאגם שאני לא זוכר בדיוק איפה. ולשם כולם הביאו חכות ודגו דגים והיה כיף חיים.

דרור, אני זוכר שיום שבת אחד מוקדם בבוקר, חזרת מבית הכנסת ושמעת את רן ונתי השכנים רבים, יצאת והפרדת ביניהם, מאז הם נהיו חברים. איך, איך כולם אהבו אותך, ממש חיים מושלמים עד ה-12/10/95 שעה 2:00 לפנות בוקר, מתקתקים שני חיילים בדלת, נפתחת הדלת וימית צרחה, צרחה שבחיים לא שמעתי. מרוב שזה היה כל כך חזק עפתי מהמיטה, ומאז הכל השתנה.

לא ידעתי כל כך מה קרה אבל אחרי שבוע הבנתי הכל "אין דרור".

אין יותר טרקטורון בימי שישי, אין יותר מי שיכנס במדים ואמא תתנפל עליו, הכל נגמר. כל שמחת החיים של המשפחה הלכה, אמא ואבא נכנסו לדיכאון, ואני ואחיותיי ירד לנו חצי מהלב.

כיום אני בן 15 וחצי וכל שנה זה יותר כואב לי, ולא רק לי, לכולם. המחשבות עולות בראשינו "רק אם הוא היה כאן, איך החיים של כל המשפחה הזו היו נראים".

וכמו שאומרים, תמיד טוב לסיים מאמר או משהו חשוב שרושמים מהלב בציטוט. אז שתדעו "אל תפחדו מהמוות, אומרים שטוב שם, בגלל זה אף אחד עוד לא חזר".

אז דרורי שתדע שאני מתגעגע אליך מאוד ואני מת שתהיה פה איתי, אבל בסופו של דבר אנחנו עוד ניפגש.

אוהב אותך...

חזי אחיך הקטן.

לדרור (גוגו) שבליבי עמוק עמוק...

**עננים נשברים ומזילים שוב דמעות כשחייכת ואמרת שהכל
יסתדר אנשים נגמרים ורטובים בדמעות הלכת ונופפת
לשלום לכל עבר כאבים נשארים והורגים לבבות כשהבטחת
שתחזור והאירו פנייך מרימים העיניים עם הרבה משאלות
הרגשתי בליבי שאני חיה את חיך**

**אתה גדלת איתי ועם אותם הסודות דרור יפה תואר קשה לי
הנשימה וצחקת איתי על אותן הבדיחות כשאני אוחזת
באותה תמונה עוד לימדת אותי מה הוא רע ומה הוא טוב
כשכולנו חבוקים, אוהבים ומחייכים וביקשת עולם שידע
לאהוב. כנראה שאותך מכולנו אהב אלוהים.**

**אחזת אותי בחיוך וגאווה אחזת אותי בחיוך וגאווה
ראשך לחזית מוצג לראווה ראשך לחזית מוצג בראווה
מלאך שלי מלאך שך אלוהים מלאך שלי מלאך של אלוהים
כמה אפשר לבכות מבפנים. אהבתי אלייך לנצח שרויה כאן
בפנים.**

**כשגדלת איתי על אותן בגרויות
קיבלת תמיד אותן מאיות
כשכאבת איתי את אותן כאבים
אמרת הכל שם בידיי אלוהים.**

**מתגעגעת מאוד אחותך שאוהבת אותך מאוד
ימית!**

רצית לעוף, רצית כבר הלאה
עם הצי חיוך עלית למעלה
מיליון כוכבים בשמיים
תופסים את הצבע שלך בעיניים
תן רק עור שניה אחת לומר לך שלום

רצית לעוף, הלכת רחוק מדי
בתוך המרוץ אין מי שישמור עלי
מיליון כוכבים בשמיים
תופסים את הצבע שלך בעיניים
רציתי שניה אחת לומר לך שלום

דרור שלי!

עובר הזמן...

חולפות השנים...

עוברת תקופה קשה, תקופה קלה,

עם השנים אנחנו משתנים, אנחנו מתבגרים.

אבל הכאב על אובדןך תמיד יישאר.

הכאב לא עובר, הכאב הוא רגש שבליבי תמיד יישאר.

"יש כאב שגם הזמן לא מרפא".

דרור עברו 10 שנים מאז נפגשנו בפעם האחרונה. תמיד אני נזכרת כשהיית חוזר מהצבא, והיינו משחקים קארטה, ושהיית מתעייף היית הולך לסלון לנוח ולראות סרט. ושהייתי שומעת מוזיקה שאתה לא אוהב, היית מתעצבן עליי ואני הייתי נכנסת לחדר של אמא לשמוע את המוזיקה. את המוצץ שהחבאת לי ואני בכיתי כל כך הרבה בגללו, מצאתי רק אחרי שעזבת אותי.

דרור, אני כל כך מתגעגעת אליך, אני רוצה לחזור לתקופה שהייתי ילדה קטנה ואתה היית בחיים, שהיינו משחקים, התקופה שבבית היה רק טוב, שהעצב והכאב לא היו אצלנו, שהיינו בבית מאושרים כולנו יחד, היינו מאוחדים כמשפחה שלמה.

אז באותה תקופה לא ידענו מה זה עצב, מה זה כאב, מה זה לאבד אח גדול, אך עם השנים עיכלתי. הצלחתי להבין מהו השינוי שחל בחיי, הבנתי שאיבדתי את אח שלי, שחלק בחיים שלי הולך להשתנות, שאתה לא תהיה יותר.

זה הדבר שלקח לי הכי הרבה זמן לעכל. כשהייתי ילדה עדיין לא הבנתי מה קרה, איפה נעלמת פתאום. בהתחלה ניסו להסתיר זאת, אבל אחר כך היה קל לשים לב שמהו השתנה, שמהו חסר, שנהיה עצוב, שאנשים יושבים בבית בוכים ומתאבלים. ואז לאט לאט הכל נהיה ברור. יותר אין משפחה שלמה, אתה הלכת, אתה חסר.

אבל בחיים אני לא אשכח אותך, תמיד תישאר בליבי. תמיד אני אזכור ואוהב אותך, כי אתה דורו, חלק מהחיים שלי, חלק שילווה אותי כל חיי, בטוב וברע, גם כשאתה אינך עוד בעולם. תמיד תישאר בעולם שלי.

אוהבת אותך מאוד,

טל אחותך.

8.10.03

אזכרה בהר הרצל

דרורי!

עוד שנה הסתיימה ופה מתחילה חדשה

ככה זה אצלנו, פה אנחנו מסיימים את השנה ופותחים את הבאה

כי אנחנו חיים מאזכרה לאזכרה

אז היום אנחנו מסיימים את השביעית ופותחים את השנה השמינית

מה אתה אומר על זה אחי אה...?

שבע שנים מלאות שהיית יכול להספיק המון

אני יושבת ומביטה בך ואתה נראה כמו שאתה

למרות ה – 8 שנים אתה נראה כבר בן 30

חכם יותר, יודע יותר, חזק יותר, גדול יותר,

אמיץ יותר, יפה יותר, הכל יותר...

כי תמיד היית אחד כזה ששואף ליותר

ואם המזל היה מאיר לנו פנים והיום היית בחיים

בטח היית איש מחשבים או קצין בקבע

או אולי היית עובד עם אבא כדרך קבע

או מסיים לימודים אקדמאיים כמו כולם

או אולי היית היום נשוי עם ילד אחד או אפילו שניים

רק מה שבטוח שב – 8 שנים היית מספיק לעשות יותר

מכולם או אפילו כפליים.

אך לא לך שהמזל יאיר לך פנים

ותוכל לחיות את החיים המוות

חיכה לך בפינה

התקשרתי למוצב לשאול לשלומך, אבל ישנת, כי חזרת מפעילות של יומיים.

דרורי – היית לי חבר והיית לי אח הכי טוב בעולם.

את הזמנים שעברנו ביחד אף פעם לא אשכח. אני לא יכולה לתאר אותם במילים ואני מאמינה שאף אחד גם לא יבין כי אלו רגעים של שנים בלבד ואתנו הם יהיו לעד.

אני אחי אהוב, תשמור על עצמך עם אמצאה, אני כל כך מתגעגעת

לנח אחי, אלכוך אותך תמיד!

אחותך שרית

אוקטובר 1998

אוקטובר 1998

תמונות מהאזכרה
השנתית של דרור

למשפחת בראשי היקרה

אין די מילים אשר יצליחו לתאר את הכבוד וההערכה שאנו רוכשים לכם. העובדה שפתחתם את דלת ביתכם וליבכם עבורנו, וחשפתם את הסיפור הכי כואב שלכם מולנו, כלל אינה מובנת מאליו.

הכנסתם אותנו לעולמו של דרור, בו זכינו לגלות בחור משכמו ומעלה, מלח הארץ, אשר אהבת האדם הארץ והזולת הינם ערך עליון בעבורו.

את מידותיו הנעלות, דאגתו למשפחה, אהבתו לארץ, כישוריו הייחודיים, והדבקות במטרה, ניקח לחיינו האישיים, ונלך בדרכו של דרור.

התהליך בהכנת אלבום ההנצחה תרם לנו רבות, והעצים אותנו מבחינה רגשית. הייתה לנו הזכות להנציח את דרור, ללמוד על אופיו המאיר ודמותו הקורנת.

אנו מודים לכם מקרב לב, על כל תמונה וסיפור שחשפתם בפנינו, דרור ללא ספק ילווה אותנו במחשבות ובלב לאורך הזמן.

שלכם בהערכה רבה והוקרה:

סיון, ליהיא, ליאל, מור, אור, ענבר ורוני

